

ÎN JURUL LUMII ÎN 60 DE SECUNDE

AVENTURA NAS DAILY

1 000 DE ZILE. 64 DE ȚĂRI. O PLANETĂ MINUNATĂ!

NUSEIR (NAS) YASSIN

ÎMPREUNĂ CU BRUCE KLUGER

Traducere din limba engleză de Otilia Tudor

Lifestyle
PUBLISHING

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
MAGDALENA MĂRCULESCU

Director:
CRINA DRĂGHICI

Redactor:
ANDREEA TUDORICĂ

Foto copertă:
NUSEIR YASSIN

Director producție:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Dtp:
RĂZVAN NASEA

Corectură:
ANDREEA-LAVINIA DĂDÂRLAT
CARMEN EBERHAT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YASSIN, NUSEIR

În jurul lumii în 60 de secunde: 1000 de zile, 64 de țări și o planetă minunată! /

Nuseir (Nas) Yassin & Bruce Kluger ; trad. din engleză de Otilia Tudor. - București :

Lifestyle Publishing, 2020

ISBN 978-606-789-241-3

I. Kluger, Bruce

II. Tudor, Otilia (trad.)

82

91

Titlul original: *Around the World in 60 Seconds: The Nas Daily Journey - 1000 Days, 64 Countries, 1 Beautiful Planet*

Autor: Nuseir [Nas] Yassin, with Bruce Kluger

Copyright © 2019 by Nuseir Yassin

This edition is arranged with DeFiore and Company Literary Management, Inc. through Andrew Nurnberg Associates Sofia, Ltd

Copyright © Lifestyle Publishing, 2020

pentru prezenta ediție

Lifestyle Publishing face parte din Grupul Editorial Trei

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20

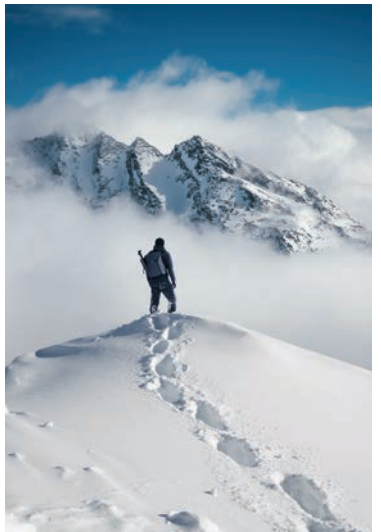
e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.lifestylepublishing.ro

ISBN 978-606-789-241-3

ÎN JURUL LUMII ÎN 60 DE SECUNDE

**ACEASTĂ CARTE ESTE DEDICATĂ CELOR
11 829 656 DE OAMENI CARE AU CREZUT ÎN MINE**

Să presupunem că ai putea visa, în fiecare noapte, orice ți-ai dori. În mod firesc, pornind în această aventură a viselor, presupunem că ți-ai îndeplini toate dorințele. Orice dorință ai avea s-ar împlini în timpul somnului. Și, după câteva nopți, ai spune: „Ei, e grozav, dar acum vreau ceva care să mă surprindă. Vreau un vis rebel, în care să mi se întâmple ceva neașteptat“.Apoi, te aventurezi tot mai mult și forțezi nota visurilor. În final te vei visa exact acolo unde te afli acum.

— ALAN WATTS, „THE DREAM OF LIFE“

CUPRINS

Introducere	11
Înainte de a începe	33

PARTEA I LUMEA ESTE CU TOTUL ALTFEL DECÂT CREDEAM

India: Cum m-a uluit India	43
Canada: Am avut un vis	49
Armenia: Țara pe care nu am găsit-o pe hartă	55

PARTEA A II-A STRĂDANII

Filipine: Marea mea surpriză	69
Puerto Rico: Cât de puternic este pașaportul american?	75
Malaysia: Prizonier în aeroport	81
Japonia: Perfecțiune în imperfecțiune	93

PARTEA A III-A DISTRAȚIE ȘI AVENTURĂ

Malta: O, Malta mea!	105
Israel: Străinii sunt cei mai buni prieteni	109
Pakistan: Cum am pătruns într-o țară în care accesul îmi este interzis	117

PARTEA A IV-A TOTUL DEVINE PERSONAL

Ierusalim: Evrei vs. arabi.....	129
Japonia: Prietenul meu japonez	133
Israel: Revenirea acasă.....	141

PARTEA A V-A CONFLICTUL

Insulele Maldive: Lasă-ți părul desfăcut	153
Filipine: Am fost într-o zonă de război	161
Lumea toată: E de-ajuns un singur om	169

PARTEA A VI-A UMANITATEA

Africa: De ce suntem orbi față de Africa?	181
Mexic: Mexicul, așa cum nu l-ai văzut niciodată	189
Ruanda: Iertare, Dreptate și Viitor	195

PARTEA A VII-A PRIVIND SPRE VIITOR

Singapore: Întotdeauna cu un pas înainte	209
Zimbabwe: Liber, în sfârșit!	219
China: De la fake-news la feng-shui	225

PARTEA A VIII-A FASCINANTA NOASTRĂ PLANETĂ

Islanda: Există și a noua planetă	237
Australia: Minunea din adâncuri	243
Papua Noua Guinee: Mi laikim kantri!	251
Epilog: La final de călătorie	265
Mulțumiri	269

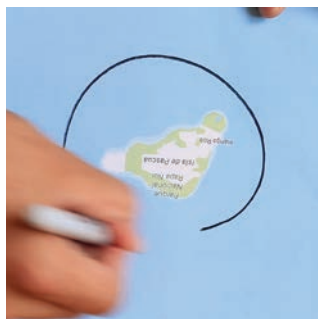
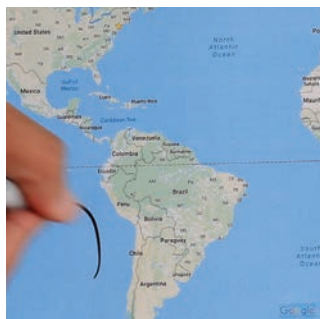
INTRODUCERE

OK, recunosc — am avut un moment de nebunie.

Se întâmpla la 2 octombrie 2016 și mă aflam în cea de-a 176-a zi a aventurii mele în jurul lumii. Până la momentul acela Nas Daily* explorase vreo 20 de țări și 63 de orașe, iar eu abia mă întorsesem dintr-o călătorie de două zile în Chile — o zi am vizitat Santiago, unde am filmat scene extraordinare de pe acoperișul Gran Torre — cel mai înalt zgârie-nori din America de Sud; a doua zi am fost în orașul-port Valparaíso, unde am filmat faimoasele cabane multicolore și am savurat o cină delicioasă în zona golfului împreună cu câțiva prieteni noi.

Însă această zi — a treia petrecută în Chile — era motivul pentru care făcusem călătoria. „Mă îndrept spre cea mai izolată insulă din lume“ le spuseseam urmăritorilor mei de pe Facebook cu câteva zile înainte, trântind harta pe masă ca un școlar nerăbdător să prezinte un referat la geografie. „Aici! Chiar aici! Pe Insula Paștelui! O să-mi ia o veșnicie să ajung acolo, dar cred că merită!“

Așa că iată-mă în duminica următoare, pe malul unei frumuseți plutitoare greu de imaginat, de 100 km pătrați, în cel mai estic punct al triumphiului polinezian, extrem de entuziasmat. Auzisem că Insula Paștelui era o destinație

* Pagină creată pe Facebook de vloggerul Nuseir Yassin, unde a postat, zilnic, 1 000 de clipuri de un minut despre experiențe din întreaga lume. (N.r.)

uimitoare — de aceea mă aflu aici. Dar nicio broșură de pe planeta asta nu te poate pregăti pentru acest atac neașteptat asupra simțurilor, unde vântul, valurile și frumusețea copleșitoare a naturii te amețesc făcându-te să realizezi brusc că toate evenimentele din viața ta s-au succedat astfel încât să ajungi pe acest tărâm, în acest loc și acest moment — și că nimic altceva nu mai contează.

„O, Doamne! Ce cadru fenomenal!“ am exclamat privind prin obiectivul aparatului Canon, cu tricoul fluturând în bătaia vântului și un zâmbet tâmp. „Am reușit să ajung pe Insula Paștelui! Locul ăsta e incredibil de frumos!“

Au urmat două zile și jumătate de euforie nestăpânită, în care am explorat insula fermecat, însoțindu-mi comentariile cu răsuflarea întretăiată de nenumărate fotografii:

Valuri furioase, izbindu-se de stâncile sângerii ale coastei nordice.

Filmări în ralanti cu norii grei care-și revărsau perdelele de ploaie peste crestele munților.

Cai sălbatici, păscând leneș în lanuri înalte de iarbă-de-aur.

Cadre panoramice peste dealurile risipite pe toată suprafața insulei, acoperite cu o tapiserie fină de vegetație verde.

Și, desigur, megaliții Moai — giganticele statui monolitice, sculpturi emblematice ale unor siluete umane cioplite de populațiile Rapa Nui cu aproape opt secole în urmă. Străjuind întregul perimetru al insulei, cu chipurile îndreptate spre interiorul acestui tărâm ca pentru a-și proteja locuitorii, acești 887 uriași de piatră (cei mai înalți dintre ei se ridică până la 21 de metri și cântăresc circa 150 de tone) te copleșesc și te umplu de smerenie, și nu aveam de gând să irosesc clipele petrecute în prezența lor.

„E al dracului de frumos!“ am zis în camera de filmat arătând spre un Moai singuratic, aflat pe o colină. „Este un chip de om! În mijlocul insulei! Nu e nimic altceva aici, nu-i nimic în jur. Cea mai apropiată proprietate e la șase ore distanță!“

Am închiriat un ATV Kawasaki Brute Force roșu-aprins, m-am urcat în el și am început să explorez insula, abandonând orice fărâmbă de inhibiție emoțională pe care o pusesem în bagaj la începutul acestei călătorii. Cu fiecare nouă destinație, deveneam puțin mai sălbatic, mai liber — făcând pași de balet în fața camerei video, sprinturi printre cocotieri, întinzându-mă în iarbă și încredințându-mi cele mai intime gânduri aparatului de filmat.

„Nu mă mai satur de priveliștea asta“, am spus. „E atât de frumoasă!“

Familiarizat acum cu topografia insulei (binecuvântată cu o climă fără cusur), mi-am lansat drona la o înălțime de 200 de metri ca să survoleze în

voie insula. Ca întotdeauna, s-a descurcat de minune, a planat deasupra peisajelor fermecătoare și a revenit cu o colecție de imagini năucitoare pe care numai Dumnezeu ar fi îndreptățit să le admire.

„Dacă vrei să vezi cum arată Raiul, uite-l aici!” m-am adresat urmăritorilor mei nevăzuți după ce curajoasa mea dronă a livrat colecția fenomenală de imagini captate deasupra Plajei Anakena*.

Pentru imaginile postate în seara aceea pe Facebook am ales coloana sonoră a filmului „Gravity”*** — o alegere potrivită în opinia mea, pentru că tot timpul cât m-am aflat acolo, pe Insula Paștelui, m-am simțit în imponderabilitate.

Trei zile au trecut într-o clipă și, în ultima mea dimineață petrecută pe insulă, când împachetam echipamentul și mă pregăteam de plecare — s-a întâmplat. Evident, entuziasmul meu pentru acest sălbatic avanpost chilian (și... activitatea ușor ilegală a dronei mele) atrăsese atenția. Una de rău augur, desigur.

Pe tichetul de ieșire jandarmii mi-au scris „Ka ui riva tiva te kapi ne” — care, într-o traducere aproximativă din limba polinezienilor Rapa Nui, înseamnă „nu mai ești bine-venit”.

Nu e nicio problemă. În ciuda acestei respingeri neprietenoase, trăisem momente magice pe parcursul celor 72 de ore petrecute pe insulă — pe care aveam să le retrăiesc iar și iar, pentru că planul original al proiectului Nas Daily de a face înconjurul lumii în două luni s-a dovedit a fi, în cele din urmă, o călătorie de 260 de zile. Apoi de un an, apoi de doi... și tot mai mult.

* Plajă cu nisip alb. (N.r.)

** „Misiune în spațiu”. (N.t.)

Pe parcursul acestei aventuri începute în 2016 am avut parte de momente care-ți taie respirația în fiecare loc în care m-am oprit:

Am admirat, într-o dimineață cețoasă, vârful muntelui Fuji străpungând norii, pe insula japoneză Honshu.

Am stat la umbra Stâncii Zuma din Nigeria încercând să-i dibuiesc pe la-tura înaltă de 735 de metri legendarele fantome.

Am intrat în catedrala germană din Köln, Germania, veche de șase secole, sau în sanctuarul verde din Rishikesh, India, sau în templul budist din Phuket, Tailanda.

În Maroc am dormit sub cerul înstelat în deșertul Sahara și am făcut o baie de nămol în Marea Moartă.

Am pășit pe drumurile antice ale Ierusalimului și ale Palestinei.

Și peste tot, indiferent de loc sau de țară, am simțit indestructibilul spirit al umanității și forța copleșitoare a sufletului omenesc. În limba arabă, „Nas“ înseamnă „oameni“, și în această aventură sălbatică, de oameni m-am apropiat cel mai mult.

Cum ar fi școlărița de 11 ani din Myanmar, de exemplu, care a învățat singură șapte limbi pentru a lucra ca ghid turistic și să poată întreține cei opt membri ai familiei.

Sau tânărul din India, un fan al paginii Nas Daily, care văzuse pe internet că mă îmbolnăvisem când mă aflu în țara lui, care a aflat unde sunt exact și m-a adus în sânul familiei sale ca să poată avea grijă de mine.

Sau văduva siriană din tabăra de refugiați din Grecia, a cărei familie fusese împrăștiată și distrămată de ravagiile războiului. Când mi-a spus povestea ei, nu am simțit nicio brumă de ură sau furie în vocea ei, apoi mi-a explicat cum își petrece zilele — adunând rațiile sărace de hrană pe care le primește și gătind pentru zecile de copii care locuiesc în aceeași tabără de refugiați. „Mă onorează să pot face asta“, mi-a spus.

Acesta este motivul pentru care am renunțat la job.

Acesta este motivul pentru care călătoresc în jurul lumii.

Acesta este motivul pentru care am creat proiectul Nas Daily.

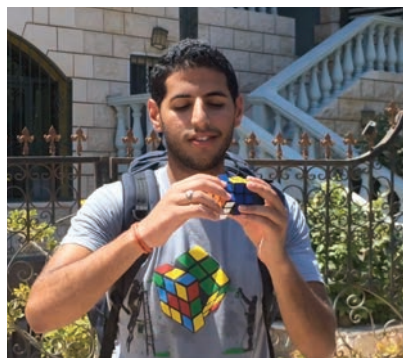
La 10 aprilie 2016 mi-am luat un bilet doar dus către Nairobi, Kenya, pornind într-o odisee al cărei final îmi era complet necunoscut. Planul era relativ simplu: să ajung în cât mai multe locuri posibil, în cele 60 de zile stabilite, și să țin un jurnal al călătoriilor pe Facebook, filmând câte un clip pe zi.

Desigur, o idee stupidă, dar nu eram chiar un novice în privința rigurilor unei călătorii — știam cum e să mă trezesc în altă țară, să fac față șocurilor culturale și să mă adaptez. Într-adevăr, am călătorit mult în 24 de ani, și nu doar în destinații sigure, de vacanță. Fusesem la Moscova, în Cambodgia, Sri Lanka și Coreea de Nord — și am crescut în Orientul Mijlociu, unde războiul și-a făcut simțită prezența dintotdeauna.

Nici camera de filmat nu-mi era străină. Mai făcusem, cu doi ani înainte, un film uluitor, traversând 11 țări în trei luni cu unica misiune de a rezolva un cub Rubik. În fiecare oraș în care ajungeam, ofeream cubul unui necunoscut — localnic, turist, chiar și animale — cerându-i să facă o singură mutare. O idee trăsniță, dar care a fost un succes: după 90 de zile, 84 de persoane și o maimuță thailandeză, cubul fusese rezolvat.

Dar eram conștient că această călătorie avea să fie diferită, în special pentru că nu-mi stabilisem un scop anume și nu aveam idee ce urma să realizez. Acest mister era, de fapt, *scopul*.

Singurul lucru cert, însă, era că înainte de a începe această călătorie, viața mea devenise o rutină. Și dacă urăsc ceva pe lume, asta este rutina. Profilul meu de pe portalul LinkedIn reflecta imaginea unui tânăr și deștept întreprinzător care ținea capul plecat și își făcea treaba. Or, nu asta era ceea ce

vedeam ori de câte ori mă uitam în oglindă. Vedeam un puști păros palestiniano-israelit, de 24 de ani, cu studii de înaltă clasă, care era gata să abandoneze un job călduț și bine plătit și să plece în aventura vieții sale.

Dar să nu mă deconspir prea devreme. Să începem totuși cu începutul.

M-am născut și am crescut într-o mică localitate din Israel — Arraba —, un mănunchi de clădiri din piatră albă răsirate pe linia șerpuită a Văii Sakhnin din sudul regiunii Galileea. Departe de standardele Travelocity, Arraba se poate lăuda cu 25 000 de locuitori, zero turiști și sute de mii de gropi. Orașul e înconjurat de ferme extinse — măslina, pepeni și ceapă —, iar cea mai impunătoare clădire din localitate este Marea Moschee, al cărei minaret înalt de 12 etaje răsare mândru din mijlocul clădirilor cu arhitectură orientală cu care se învecinează.

Cel mai interesant aspect al orașului Arraba, însă, este simpla sa existență — un oraș arab în statul Israel — și de mic copil mi-am dat seama că orașul în care te-ai născut nu are nevoie de turiști sau de un parc tematic ca să fie special. Oamenii sunt cei care contează cel mai mult — pe ei nu-i poți fabrica. Iar locuitorii orașelului Arraba sunt oameni buni.

În special familia mea. Am crescut într-un cămin cald și primitor. Nu eram nici bogați, nici săraci — trăiam decent — și aveam cu adevărat grijă unii de ceilalți. Tata era psiholog, mama, învățătoare, iar eu sunt al doilea din cei patru copii ai lor. Nu am fost niciodată răsfățați cu lucruri materiale sau bani (nici posibilitățile nu erau prea mari), ci cu multă dragoste și libertate.

ARRABA, ISRAEL

Privind în urmă, nu-mi amintesc nimic rău din copilărie, poate doar că eram un copil foarte timid — fără viață socială de vreun fel. Majoritatea timpului mi-l petreceam în fața computerului navigând pe internet — învățând, învățând și iar învățând. Poți spune ce vrei despre internet, dar dacă vrei să potolești setea de cunoaștere a unui copil curios și să-i dezvolți aptitudinile, nimic nu e mai grozav decât Google.

Cu ajutorul lui am învățat să cânt la pian (deși încă nu pot citi partituri).

Tot de pe Google am învățat și să fac prestidigitație cu creionul (o aptitudine mai utilă decât ai crede, din punct de vedere social) și să rezolv un cub Rubik în 16 secunde (un record personal, dar recunosc, am avut și noroc).

Tot cu ajutorul Google am descoperit tărâmurii și culturi diverse, cu mult înaintea să-mi permit un bilet de avion spre oricare dintre aceste destinații.

Și, cel mai important, pe internet am învățat limba engleză, uitându-mă la filme americane subtitrate în arabă sau intrând în comunitățile de gaming online, unde, pe lângă cunoștințele de bază, am învățat și multe înjurături utile. Chiar și când nu stăteam pe net, îmi ocupam tot timpul învățând limba engleză. Exersam când mă întorceam de la școală, vorbind singur. Ambiția mea era să vorbesc engleza fără vreun accent și să pronunț corect toate cuvintele. (Îmi amintesc că „salmon”^{*} m-a pus un pic în încurcătură.)

Pe la 19 ani, intrasem într-o zonă de confort, prea sigur pe mine aș zice, și asta a fost o problemă. Nu eram conștient la vremea aceea — mi-au trebuit câțiva ani să-mi dau seama —, dar în ceea ce mă privește, confortul este primul semn că lucrurile nu sunt în regulă. Nu degeaba sunt foarte populare posterele și tricourile imprimate cu mesajul „Viața începe acolo unde se termină zona de confort” — pentru că acesta e purul adevăr.

Când te afli în zona de confort, încetezi să mai evoluezi, să fii productiv. Stagnezi. Iar în 2011, asta se întâmpla în viața mea.

Apoi s-a petrecut ceva neașteptat. O scriitoare din Ohio, Martha (Marti) Moody, a plecat în Israel ca voluntar pentru comunitățile mixte arabo-israelite. Lucra împreună cu profesorul meu de limba engleză din liceu — Jamal Assadi, și a venit la noi în clasă să ne predea unul dintre cursurile de fonetică și scriere. Venise în Israel cu fiul ei, Jack, cu care m-am împrietenit rapid datorită giumbușlucului meu cu creioanele (nu v-am zis eu că e util?). Am păstrat legătura și după ce s-a întors în Ohio împreună cu mama lui.

Câteva luni mai târziu, am primit un e-mail de la Martha: „Hei, năsosule mic, ce-ai zice să ne faci o vizită în Ohio? Hai încoace, ești invitatul nostru. Ne e dor de tine”.

* Somon. (N.r.)

Am acceptat invitația și, când ajuns în Ohio, mi-a propus să-l vizitez pe Eli, fiul ei cel mare, care era student la Universitatea Harvard.

Nu era o sugestie întâmplătoare, pentru că Marti pusese ceva la cale. Se pare că-mi observase spiritul energic și s-a gândit că ar fi o idee bună să-mi fluture pe la nas ideea nebunească a unor studii la Harvard. Poate că văzuse un potențial academic în mine. Sau poate pur și simplu îi era milă de mine, amintindu-și de Arraba, unde stăteam mereu pe internet exersându-mi vocabularul de înjurături englezești.

Dacă așa stau lucrurile, Martha nu greșea cu nimic. Deși copilăria mea era plină de iubire, cultura din Arraba nu prea te încuraja să explorezi alte locuri. Să cumperi altă casă, să divorțezi sau să te muți din oraș erau lucruri rare în sătucul meu sau în cele din vecinătate. Oamenii își iubeau pământul natal atât de mult, încât preferau să moară decât să-l părăsească. Așa că plecarea cuiva era întotdeauna surprinzătoare — mai cu seamă dacă destinația era SUA. Acestea fiind spuse, am mușcat momeala Harvard — am mușcat-o bine de tot. Din clipa în care am pus piciorul în campusul universitar, am început să văd lumea în culori intense. Acesta avea să fie următorul meu obiectiv, am decis eu, și trebuia să dau totul pentru asta.

Când m-am întors în Israel, am început să mă documentez în privința procesului de admitere la Universitatea Harvard și nu mi-a plăcut deloc ce am descoperit: la momentul respectiv, procentul de admitere era de 3%, iar dacă aveai norocul să fii acceptat, taxele școlare erau de 60 000 de dolari pe an. Și uite așa cifrele astea necruțătoare mi-au spulberat visurile.

Dar adevărata absurditate a acestui vis — un băiat arab de la țară absolvent al unei universități de top! — m-a făcut să-l doresc și mai mult. S-au văzut și ciudățeni mai mari de-atât pe lumea asta. Așa că am completat formularele, am atașat foaia matricolă, am depus cerere pentru ajutor financiar și am ținut pumnii strânși.

De fapt, nici nu m-am mai ostenit să țin pumnii strânși — știam că nu o să fiu admis.

Dar... ce să vezi... Am fost admis!

Am fost admis.

Doamne, ce nebunie! Mă duc la Harvard.

După cum se zice, cu timpul devii mai înțelept și, privind retrospectiv, cred că cel mai important lucru pe care l-am învățat în cei patru ani petrecuți în mediul academic din Cambridge, Massachusetts, este că toți avem

potențialul de a urca încă o treaptă în societate — fie ea o școală, o casă sau o viață mai bună.

Se spune că la Harvard ai nevoie de note mari și ceva relații ca să fii admis și e într-un totu adevărat. Dar mai ai nevoie și de foame. Foame de fotografii, matematică sau sport. Foame de orice aprinde lumina secretă călăuzitoare care zace cuibărită adânc în sufletul tău.

Când am depus dosarul de admitere la Harvard, nu eram doar înfometat, ci *flămând* de-a dreptul. Și amuzant e că nici măcar nu știam prea bine după ce tânjeam. Chiar înainte de a absolvi Universitatea Harvard, am început să explorez toate fațetele propriului sine ca să văd care era *cea mai bună* versiune a mea. Știam că dacă eram talentat la ceva, aceea era tehnologia; așa că după anul II de facultate mi-am petrecut verile în New York, împrietenindu-mă cu alți tipi visători, în căutarea Acelei Idei Geniale. Locuiam în Harlem, într-o clădire ieftină, fără lift, lucram în spațiul înghesuit al unei clădiri de birouri unde era un startup și mâncam la cantinele fast-food sau tonetele cu mâncare de pe stradă. Dacă a trăi în afara zonei de confort ar fi fost cu adevărat cheia succesului, ar fi trebuit să devin un mogul până la vârsta de 20 de ani.

Dar nu eram, pentru că tot ce am făcut în acei doi ani a fost să dau nas în nas cu eșecul. În mod repetat.

În 2012, am creat Kindify, o platformă online prin care erau depistate, distribuite și recompensate actele de caritate din social media. Dar cum nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, platforma s-a dovedit a fi falimentară.

Apoi am lansat Branchly, un motor de căutare care conecta toate conturile de social media ale cuiva pentru o conexiune și o rețea mai performante. Tot un eșec.

Pe urmă mi-a venit ideea cu Downtime, un portal media unde erau postate doar știri de maximum un minut. Un zero barat.

Mai târziu am încercat cu Oyster, o companie de închiriat ținute pentru persoanele aflate în călătorie, cu care am fost sigur că voi da lovitura. Nimic.

Și în cele din urmă am creat Delphi, un motor de recomandări muzicale pentru restaurante. Te-ai prins, tot eșec.

Dar eșecul este traiectoria implicită a oricărui startup. Și adevărul este că eu sunt convins că toate proiectele pe care am încercat să le lansez au fost idei bune. Doar că nu am fost eu omul potrivit pentru ele. Cel mai important aspect, însă, este că până să ies pe porțile Universității Harvard ca proaspăt absolvent în 2014, învățasem deja o lecție care nu se predă în nicio școală — Viața Reală versiunea 2.0 — iar asta mi-a dat încredere în mine.

Iar odată cu încrederea vine și abilitatea de a te promova.

Iar abilitatea de a te promova îți oferă șansa unui job.

Drept urmare, în septembrie 2014, cu cerneala încă udă pe diploma de absolvent la Harvard, am fost angajat cu normă întreagă ca inginer software la Venmo, o importantă companie de servicii mobile de plată.

Ca inginer, aplicația în sine nu făcea parte dintre responsabilitățile mele. Rolul meu era să gestionez infrastructura de securitate a sumelor enorme de bani colectate de Venmo — deseori cifre care se ridicau la zeci de miliarde de dolari — direcționându-le către PayPal.

N-o să te mint, viața mea la Venmo a fost al naibii de bună. Mergi la birou (în Manhattan!), ai parte de un mic dejun sănătos și gratuit, lucrezi la ce fel de birou îți poștește inima — așezat sau în picioare — iei prânzul, tot gratis, și lucrezi la o aplicație care ușurează viața utilizatorilor de pe întregul mapamond. Și în plus, într-un colectiv de oameni care-ți plac.

Nici salariul nu era unul de lepădat — 120 000 de dolari pe an.

Deci, să recapitulăm: companie bună, colectiv grozav, salariu fantastic? Da, jobul perfect.

Exact motivul pentru care trebuia să-mi dau demisia.

„Stai așa, să înțeleg“, mi-a zis un prieten, „pleci de la Venmo fiindcă e un job bun?“

Recunosc, sună ciudat. Iată-mă, proaspăt absolvent de facultate, câștigând 120 000 de dolari anual la un job pentru care orice tânăr sănătos la cap ar face moarte de om. Un fler bun ți-ar zice să mai stai un pic — am lucrat acolo doar 20 de luni — ca să vezi cum evoluează lucrurile. În fapt, având în vedere succesul companiei și ambiția care mă caracterizează, în zece ani aș fi fost promovat și aș fi ajuns milionar.

Dar din nou intrasem în zona aia de confort.

Și mai era și foamea.

Și un nou sentiment care mă-ncerca și care se numește furie.

Să ne înțelegem: nu eram furios pe Venmo. Aveam chiar un job de vis, iar oamenii de acolo au fost extrem de prietenoși. Eram furios că Venmo — ca orice job de rutină, de fapt — ne impunea să ridicăm ziduri de jur împrejurul celor mai intime dorințe ale noastre, celor mai profunde speranțe care ne provocau să le împlinim.

Mă înfuria acea regulă care spune că pentru a avea o viață bună trebuie să-ți sacrifici cei mai frumoși ani — vârsta de 20, 30, poate chiar 40 de ani — și să parcurgi toate etapele de rahat ca să te poți bucura de viață mai târziu.

Mă înfuriam că trebuia să-mi petrec cele mai frumoase opt ore ale zilei închis în birou cu ochii înțepeniți pe monitor, în loc să mă bucur de libertatea de a face ceea ce-mi doream.

Și eram furios și pentru că îmi trecea viața, secundă cu secundă. Douăzeci de luni înseamnă mult timp când stai la computer îngropat în tot felul de date informatice, mai ales când știi că ai ceva de spus pe lumea asta. Iar eu simțeam că am atât de multe de spus despre familia mea, despre oameni, despre lumea întreagă. Voiam să arăt ce era important pentru mine și să aflu lucruri pe care nu le descoperisem încă. Voiam cu disperare să mă fac auzit și mă frustra că șirurile nesfârșite de cifre pe care trebuia să le procesez în biți mă țineau departe de toate acestea.

Am descoperit că furia față de felul în care-ți trăiești viața este un lucru pozitiv, pentru că înseamnă că iubești altceva mult mai mult — chiar dacă nu ai descoperit încă exact ce. Prin urmare, m-am gândit eu, dacă îmi dau demisia de la Venmo și călătoresc prin lume — dacă aș trage adânc aer în piept și aș paria pe această opțiune riscantă, aș putea vâna și captura acest „altceva“ — și poate atunci aș fi mai puțin furios.

I-am mărturisit planurile mele lui Iqram Magdon-Ismail, cofondatorul Venmo și cel care m-a angajat, gândindu-mă că trebuie să-l anunț. El părăsise deja Venmo, dar ținusem legătura. S-a bucurat foarte mult pentru mine. De fapt, el mă încurajase tot timpul să-mi urmez visurile. „Există lucruri mai